

SOPHIE BENEDICT

GRACE
KELLY

ÉS A SZERELEM
ELEGANCIÁJA

SOPHIE BENEDICT

GRACE
KELLY

ÉS A SZERELEM
ELEGANCIÁJA

KOSSUTH KIADÓ

A kiadás alapja
Sophie Benedict: *Grace und die Anmut der Liebe*
Aufbau Verlag GmbH & Co. KG, Berlin 2020

FORDÍTOTTA
Várnai Péter

SZERKESZTETTE
Tóth Emese

BORÍTÓTERV ÉS GRAFIKA
www.buerosued.de

ISBN 978-963-544-334-5

Minden jog fenntartva

© Aufbau Verlag GmbH & Co. KG, Berlin 2020
(Published with Aufbau Taschenbuch; „Aufbau Taschenbuch”
is a trademark of Aufbau Verlag GmbH & Co. KG)

© Kossuth Kiadó 2021

© Hungarian translation Várnai Péter 2021

Borítókép © 123RF

ELŐSZÓ

Philadelphia, 1941.

Grace feszülten figyelte, hogy a magas könyvhalom alig inog meg a barátnője, Selina fején. Vajon ezúttal sikerül majd ott tartania? Selina büszkén járkált fel és alá a lábára túl nagy, magas sarkú cipőben, amelyet titokban vett kölcsön az édesanyjától.

– Nagyon jó – dicsérte meg Grace. – És most mondd azt nekem, hogy el akarsz válni. Eleged van belőlem és a dühkitöréseimből, ráadásul... – Grace halkabban folytatta, és kétségbeesettséget csempészett a hangjába. – Ráadásul viszonyom van a legjobb barátnőddel.

– Harry! – kiáltotta Selina színpadiasan, és mindkét kezét a magasba emelte. – Ó, Harry, ó...

– A szöveg! – csattant fel Grace. – Hol marad a szöveged?

– Ó, Harry... – Selina leengedte a karját. – Hogy is van tovább?

Grace-nek bele sem kellett pillantania a papírjaiba.

– Vége van. Elhagylak, Harry! Elég az udvariaskodásból. Elmegyek!

Selina hirtelen Grace felé fordult. A fejről mind a kilenc könyv hangos dübörgéssel a fapadlóra esett.

– Selina, mozogj fegyelmezetten, és tartsd magad egyenesen! – mondta Grace. – A könyveknek a fejedre kell maradniuk. Azért vannak ott.

– Nem értem, miért nekem kell elmennem – okvetetlenkedett Selina, és leült Grace édesanyjának régi kelenyész ládájára. – Elvégre ő csalt meg engem. Miért nem neki kell elhagynia a közös házukat?

– Az itt most nem számít – felelte Grace. – Nem az a fontos, hanem az, hogy hiteles legyél. Hogy érthető legyen, dühös vagy rá, és fájnak neked azok a bűnök, amelyeket elkövetett ellened. Felőlem azt is mondhatod neki, hogy menjen el ő. Most pedig tedd vissza a könyveket a fejedre, és próbáld meg újra!

Selina a fejét ingatta.

– Jaj, Grace, azt hiszem, feladom. Belőlem soha nem lesz színésznő. Mindig elfelejtem a szöveget, és végtelesen idétlennek érzem magam.

Grace felvonta a szemöldökét.

– Idétlennek? Selina, mi lehet szebb, mint eljátszani valaki mást? Valaki másnak lenni, ha csupán néhány óráig is?

– Megmondom: olvasni szerintem szebb. Vagy festeni – válaszolta Selina. – A papától nemrégiben kaptam új

vízfestékeket. Szép zöld árnyalatok is vannak köztük, és arra gondoltam, hogy...

Grace felugrott, kihúzta magát, aztán rövid, erőteljes léptekkel járkálni kezdett a szobában.

– Harry! Harry, hol vagy? – kiáltotta éles hangon. Megfordult, és úgy tett, mintha a hűtlen férjére szegezné a tekintetét. – Ideje beszélünk egymással! Vége van, Harry... Nem, végképp vége. Ne gyere közel hozzám, mert sikoltozni kezdek! Én ezt nem bírom tovább. Elhagylak. Elmegyek. Légy boldog Maureennel... Igen, tudok rólatok. Éppen elég ideig vezettetek az orromnál fogva. Ennek azonban most vége. Harry... Nem, ne... Miért térdelsz le? Állj fel, állj már fel... – Grace most térdre rogyott. – Megbocsátok neked, Harry... Én is szeretlek. Semmit sem tehetek ellene.

Selina nyitva felejtette a száját, és ámulva nézte, mi csoda átalakuláson ment keresztül a barátnője. Láta, hogy Grace arcán könnyek folynak végig, hogy a vonásai előbb megkeményednek, azután megint ellágyulnak, és lenyűgözve figyelte a változásokat Grace gyermeki arcán, amely egyszeriben egy felnőtt nő arcává lett.

– Ezt meg hogy csinálod? – kérdezte Selina.

Grace felállt, a füle mögé simította a szőke haját, és letörölte a könnyeit.

– Nem tudom, csak úgy jön. Mintha ebben a pillanatban nem én lennék, hanem valaki más.

A lányok nemrégiben párbeszédet, rövid jeleneteket és történeteket kezdtek közösen írni, de Grace sokkal jobban elő tudta adni őket. Szeretett szerepekbe bújni, kifejezésre juttatni a szereplők érzéseit.

Selina itt lakott a közelben. Grace-szel játék közben ismerkedtek meg egy nyári délutánon, és a tizenkét éves lányok azóta voltak barátnők. Selina apja, a dúsgazdag gyáros Paul Clayton csak ritkán volt otthon. Az anya a két lányával és az alkalmazottakkal élt a fényűző villában, de többnyire a hálósobájában és a szomszédos szalonban tartózkodott, miközben Selina és Grace a padláson történeteket talált ki.

– Egyszerűen csodálatos vagy – mondta Selina elragadtatottan, és nagyot sóhajtott. – Nekem viszont most haza kell mennem. Ma megjön a papám, és pontosnak kell lennem. A mamám nincs jól.

– Mi baja? – kérdezte Grace, és levette a szemüvegét, hogy a blúza csücskével megtisztítsa.

– Mrs. Treville szerint *hangulatai* vannak – mondta Selina komolyan.

– Miféle hangulatai?

– Csak hangulatai, amelyek együtt járnak az öregedéssel.

Selina anyja egy hónapja töltötte be a harminckettedik évét, de ha hinni lehetett a szomszédok szóbeszédének, legalább ötvennek tűnt. Ezt főként Mrs. Treville állította. Ő volt a környék álnok kígyója, egész Philadelphia legélesebb nyelvű pletykafészske. A hatvan év körüli özvegy

úgy élt a hatalmas, szépséges oszlopokkal díszített, verandás házában, mint egy királynő.

– Mrs. Treville háza olyan, mint a Tara birtok az *Elfújta a szélben* – mondogatta gyakran Selina, aki két éve látta a moziban a filmet, amely az elejétől a végéig, négy teljes órán át lenyűgözte. – Vivien Leigh hihetetlenül szép. Bárcsak én is úgy festenék, mint ő! – mondta most. – Mrs. Treville szerint az ilyen hangulatok normálisak, de a mami egyébként is furcsán viselkedik. Egyszer állítólag Mrs. Treville orrára csapta az ajtót, mert hívatlanul állított be, és azt akarta megtudni, miért nem hagyja el a mami soha a házát. Pedig hát tudhatná: a hangulatok miatt.

Grace a saját édesanyjára gondolt. Neki soha nincsenek hangulatai. Margaret Kelly mindig ugyanolyan megközelíthetetlen. Mindig fegyelmezett, többnyire komoly, és csak ritkán nevet.

A lányok elkezdtek összeszedni a holmijukat, Selina berakta a magas sarkú, piros bőrcipőt a táskájába.

– Találkozunk holnap? – kérdezte, de Grace megrázta a fejét.

– Holnap meg kell tanulnom, amit feladtak az iskolában, utána teniszórám lesz, később pedig még balett is – mondta, és újra feltette a szemüvegét.

Utálta, hogy rövidlátó, és azt is, hogy szemüveget kell viselnie. Ha rajta múlt volna, inkább összehunyorította volna a szemét, ha úgy mindent csak homályosan látott

is, semmint felvegye a gyűlöletes okulárét. Az édesanyja azonban rákényszerítette a szemüveg viselésére – és ehhez még csak meg sem kellett szólalnia. Ha Margaret Kelly kihúzta magát, felvonta a szemöldökét és nagyot sóhajtott, mindenki tudta, hogy jobb, ha nem kezd vitába vele.

– És holnapután? – kérdezte Selina.

Grace megint csak a fejét rázta.

– Akkor először megyek a nővéremmel az Old Academy Players próbáira – mesélte izgatottan. – A szüleink megengedték, hogy játszunk az East Falls-i szintársulatban. Már nagyon várom, és Peggy is.

Grace szeme csillogott a szemüvege mögött. Szíve szerint egész nap új szerepekbe bújtv volna. Rengeteg jellemvonást és érzelmet lehet kifejezni, és ő szentül eltökélte, hogy mindegyiket meg akarja mutatni a színpadon. Addig, amíg sikerül elérnie, hogy az édesapja végre egyszer büszke legyen rá.

Grace erre vágyott teljes szívből. John Kelly rendkívül határozott, aktív férfi volt. Evezősként jelentős sikereket ért el, sőt olimpiai aranyakat is nyert. A művészetek kevéssé hozták lázba, a kézzelfogható sportgyőzelmek annál inkább. Miközben három másik gyermeke megfelelt ennek az elvárásnak, a törekeny, visszafogott és sokat betegeskedő második lányához nem tudott közel kerülni. Neki sokszor kellett tőle ugyanazt a mondatot hallania:

– Miért bőg Grace már megint?

Néha, amikor egyedül volt, Grace előbb önmagát alkította, aztán az apját, aki kedvesen magához ölelte őt, és a csodálatos kislányának nevezte. Grace szerette ezt a fantáziálást, amely egyedül az övé volt. Már többször is anyyira belemerült ebbe a játékába, hogy elfelejtett időben megjelenni az étkezéseken. Az apja olyankor minden volt, csak kedves nem.

Ez azonban Grace-t nem zavarta azokban a pillanatokban: a gondolat, hogy később visszatérhet a maga álmovilágába, egyszerre volt a számára támasz és örömteli ígéret.

1. FEJEZET

Philadelphia, 1947.

– Ugyan mi történhet velem, papa? – kérdezte Grace, és mert az érzelmi kitöréseket az apja soha nem fogadta jól, megpróbált uralkodni magán.

Ezt azonban csak ritkán volt olyan nehéz megtennie, mint most, mert itt minden kockán forgott. Az apja megszokta, hogy a dolgok az ő elképzelése szerint mennek, és ezért keményen megdolgozott. John Kelly kilenc testvér közül a második legfiatalabb volt, és tudta, mit jelent megharcolni valamiért. Kőművesből küzdötte fel magát sikeres vállalkozóvá: a *Kelly for Brickwork* céggel már az 1920-es években milliós forgalmat ért el. A lányaitól tiszteletet és teljes fegyelmezettséget várt el, legfőképpen azonban azt, hogy azt tegyék, amit ő elvár. Nem szokott hozzá, hogy nemet mondjanak vagy visszabeszéljenek neki.

Vacsoránál ültek otthon. A közös étkezéseket a Kelly családban ugyanolyan komolyan vették, mint a sportot.

John és a felesége, Margaret a gyerekeiket kiskoruktól fogva sportolásra ösztönözték. Grace ezért teniszezett, úszott és jégchokizott, a sportteljesítményei azonban szerények maradtak, és a legjobban mindig is balettezni szeretett.

– Hogy mi történhet, ha egyedül mész el egy olyan városba, mint New York? – emelte fel a hangját John Kelly.
– Ezt nem kérdezheted komolyan, Gracie. Hány éves is vagy? Éppen csak tizenhét. Nem azért fektettünk nagy hangsúlyt a taníttatásodra, hogy most színésznőnek állj. Olyan férfit kell találnod, akivel leélheted az életed, és hozzá kell menned, Gracie, nem pedig elfecsérelned az idődet.

– De papa... Amikor felléptem az iskolában, mindenki el volt ragadtatva. Te is – mondta a lány, és a torkán egy falat sem ment le a felháborodástól. – És ha ez az, ami megy nekem, papa?

Az apa lerakta a kanalát.

– Gracie. Egy iskolai előadás semmit sem jelent.

– És George bácsi darabja? Nem emlékszel, mennyire lenyűgözött titeket az alakításom?

A nagybátyja, John fivére *The Torch-Bearers – A fáklyavivők* – címmel írt egy színdarabot, és Grace tudta, hogy jó volt benne. Egy helyi újság kritikusának a szavai különösen büszkeséggel töltötték el: „Úgy tűnik, hogy Grace Kelly a színpadon a családja fáklyavivője lehet.”

– Gracie, hányszor mondjam még el, hogy ülj egyenesen? – válaszolta az édesanyja hűvösen, higgadtan és távolságtartón, mint mindig.

Grace nem emlékezett rá, hogy mikor érezte magát utoljára közel az anyjához. Vagy hogy valaha is érezte-e.

Hatan ültek a nagy étkezőasztalnál. John, a felesége, Margaret, Grace és a lánytestvérei, Peggy és Lizanne, valamint a bátyja, John, aki a Pennsylvanai Egyetemre járt.

– Elnézést, mami – szólalt meg Grace automatikusan.

– Légy szíves, egyél, Grace! Még hozzá sem nyúltál az ételhez. Lizanne, tudod, hogy a kanalat visszük a szánkhoz, és nem fordítva.

– Elnézést, mama – mondta most Lizanne automatikusan.

Négy évvel volt fiatalabb, mint Grace, és ő sem engedte meg soha magának, hogy ellenkezzen. Grace nővére, Peggy, aki éppen látogatóban volt náluk, szintén össze-rezzent. Az édesanyja felügyelete alatt állt, amikor hazajött, noha már neki is volt egy gyermeke. Mereven ült, számítva az anyja következő kemény bírálatára. Nem kellett sokáig várnia.

– Peggy, tedd a kanaladat rendesen a tányér szélére! Én...

– Mindenesetre szó sem lehet róla.

John Kelly nem jött ki a sodrából, és nem emelte fel a hangját, hanem nagyon halkán beszélt. Ez mindig rossz jel volt. Grace nagyot sóhajtott. A szüleivel soha nem volt

egyszerű. A jelenlétükben még most, majdnem tizennyolc évesen is kisgyerekeknek érezte magát, aki semmit sem ért a világból, és akit állandóan rendre kell utasítani. Ő pedig mindig engedelmeskedett, noha a legszívesebben üvöltöni kezdett volna, amikor valamit igazságtalannak érzett.

Megkóstolta a levest, de az ízét egyáltalán nem érezte. New Yorkba akar menni. Mindenképpen. Színésznő akar lenni, legalábbis meg kell próbálkoznia vele. Csak ritkán volt valamiben ennyire biztos. Egykönnyen nem is fogja hagyni, hogy megfosszák ettől az álomtól.

– Mindenki azt mondja, hogy tehetséges vagyok – próbálkozott tovább. – Büszkék lehetnétek erre. Rám.

– Én más dolgokra lennék szívesen büszke – mondta az apja, és Grace tudta, hogy a sportsikerekre gondol, amelyeket a testvérei fel tudtak mutatni. – Most pedig lezárjuk ezt a témát – tette hozzá John Kelly.

– De... – kezdte Grace, az anyja azonban félbeszakította:

– Hallottad, mit mondott édesapád, Gracie. Elég volt. Most pedig egyél!

Grace magában azt találgatta, meddig kell még várnia arra, hogy elkezdődjön az élete. És egyszeriben támadt egy ötlete. Mi lenne, ha a szülei beleegyezése nélkül jelentkezne a színházban? Csak úgy, engedély nélkül? Eddig nem ismert érzés fogta el. Nem volt köze engedelmességhez vagy fegyelmezettséghez, amit a családjában megköveteltek tőle. Nem, ez egészen más volt. Grace

nem tudta, hogy ezt az érzést alighanem minden fiatal megismeri, aki a felnőttkor küszöbére ér, és először látja karnyújtásnyira maga előtt azt, amiről addig csak halvány elképzelése volt: az önálló életet előírások és szabályok nélkül – a szabadságot. A testén remegés futott végig, de természetesen bizonytalanság is volt benne. Milyen lenne az a korlátok nélküli élet?

Az anyja úgy nézett Grace-re, ahogyan mindig szokott, ha valami nem tetszett neki.

– Az engedélyünk nélkül semmit sem teszel, Gracie. Megértettél?

– Persze, mama.

Grace gépiesen bólintott, de továbbra is azon gondolkodott, hogy mi lehetne, ha megengednék neki.

– Vigyázz, hogy ne edd le magad, Gracie!

– Elnézést, mama.

Margaret Kelly vizet töltött magának. Kifogástalanul festett, mint mindig: szűk, drapp szoknya, fehér blúz, sötétszürke, bő kardigán, a haja kontyba fésülve. Sminket alig használt, és ezt a lányaitól is megkövetelte. A természetesség híve volt: az élénk színektől irtózott, akár ruhákban, akár kozmetikumokban.

Grace szerette az édesanyját, tisztelte, de tartott is tőle. A mama német származása mindig gyanús volt a gyerekeinek. Nem ismerték azt az országot, amelyben egykor egy császár uralkodott, és ahol roppant fontosnak tartják a rendet meg a fegyelmet. Ezt ők ijesztőnek találták, és az

édesanyjukat „porosz generálisnak” nevezték, amikor újra meg újra a távolságtartó oldaláról mutatkozott meg.

– Gracie – mondta most John Kelly. – A Bennington Főiskolára nem vettek fel, és már megbocsáss, de egy Kelly nem bukik el egy felvételi vizsgán. Táncolás helyett mást is tanulhattál volna. Többet kell kihoznod az életedből, és a New York-i kaland csak agyrém lenne.

– Ez nem agyrém. – Grace most egészen nyugodt volt. Ezt nem fogja annyiban hagyni. – Ezt akarom kezdeni az életemmel. A Benningtonba egyébként azért nem vettek fel, mert nagyon sok fiatal férfi jött vissza a háborúból. Ők is tovább akarnak tanulni, és ennek természetesen a lányok itták meg a levét. A Bennington egyszerűen növelte a jelentkezőkkel szemben támasztott követelményeket: egy év matematika helyett kettőre, és ezt ti is nagyon jól tudjátok. Én csak egyévnyi matekot tudtam igazolni, ezért elutasítottak. Nem azért, mert semmit sem tudtam – tette hozzá, és most már nagyon dühös volt.

– Gracie talán olyan kövérre hízott volna, mint egy tehén, ha Vermontba ment volna. Ott rengeteg a tehén – mondta Lizanne vihogva.

Tizenhárom éves volt, és mostanában mindenén vihogott. Grace dühös pillantást vetett rá.

– George bácsi talán segíthet abban, hogy bejussak az American Academy of Dramatic Arts képzésére – mondta aztán. – Amúgy az a legjobb iskola, ha valaki színész akar lenni.

– Hallottad, mit mondtam – ismételte meg John Kelly.
– Egyszer s mindenkorra: New York, színház, színészet
– ez mind csak badarság. Nem akarom, hogy a lányom kicsapongó életet éljen. Valami értelmesebbet kell csinálnod, Gracie. Koncentrálj inkább a fontos dolgokra, és gondolkodj el azon, mi lenne az a pálya, amely méltó a családotához! A színháztémát végleg lezártuk.

Grace elkeseredetten kanalazta a levesét. Ilyen könnyen akkor sem fogja feladni. Lehet, hogy a külseje alapján ártatlan angyalnak tűnik, de tudja magáról, hogy ki-mondottan szívós tud lenni. És ha valamit igazán akart, azt eddig mindig el is érte.

Grace másnap titokban felhívta a nagybátyját New Yorkban, és megkérte, hogy legyen a segítségére. Elvégre az ő életéről van szó, és nem akarja, hogy mindent a szülei írjanak elő neki. Csakhogy a nagybátyja is aggályoskodott.

– Értelek, Gracie – mondta –, de túlságosan egyszerűnek képzeled ezt a pályát. Nem minden színész lesz sikeres, ez kemény munkát feltételez, és nehezen megkeresett pénzt eredményez.

– De én tudom, hogy nekem menni fog. Hogy számomra ez a megfelelő pálya – válaszolta Grace. – Gondolj csak arra, hogyan játszottam abban a darabban, ame-

lyet te írtál! Már elfelejtetted, hogy mindnyájatokat meggyőztem?

– Jól van, Gracie, meglátom, mit tehetek, bár apád valószínűleg letépi majd érte a fejem.

– Nem fogja letépni, George bácsi. Köszönöm!

2. FEJEZET

New York, 1947.

Barbizon Hotel for Women – olvasta Grace ámulattal a feliratot az épületen, amely előtt állt, aztán körbenézett. Végre itt van, Manhattanben. Körülötte mindenütt fényreklámok csillogtak-villogtak, hallotta a lármát, az autók dudálását, az emberek hangzavarát itt, a 63. utcában, egészen közel a Lexington sugárúthoz. Úgy érezte, álmodik. New York autóval csak kétórányira fekszik Philadelphiától, mégis teljesen más világ.

George bácsinak minden meggyőző erejét latba kellett vetnie ahhoz, hogy Grace-t végül kellenlenül elengedje az apja.

– Egy hét múlva újra itt lesz – mondta.

Jobban meg sem bánthatta volna a lányát, mint ezekkel a búcsúszavakkal. Ő azonban be fogja bizonyítani az apjának, hogy számára ez a helyes út.

A Barbizon Hotel for Women impozáns, huszonkét emeletes téглаépület volt. Az előcsarnokát egyfajta átrium

alkotta, amelyből lépcsők indultak fel a szobákhoz. Mindenütt nagy legyezőpálmák álltak. Kizárólag ifjú hölgyek laktak itt, és az egyedülálló nők semmilyen kapcsolatot nem tarthattak férfakkal. A panzió működtetői ezt nem győzték hangsúlyozni, és Grace-nek is elmondták. A házban szigorú szabályok uralkodtak, a Barbizon ezért híres volt arról, hogy eloszlatja a New Yorkban tartózkodó lányaikért aggódó anyák félelmeit. Garantálták, hogy a lányok itt makulátlan életet fognak élni. A panziót vezető nők, akik időnként zordnak tűntek, mindent szemmel tartottak, a felvonókat is, amelyekkel a lányok emeleti szobáihoz lehetett felmenni. Reggel hét órakor minden nap ellenőrizték, hogy a házban lakó ifjú hölgyek egyedül töltötték-e az éjszakát.

– Férfiakat nem fogadhat – közölte szigorúan a recepció hölgy, egy idősebb, sápatag nő.

A szemüvege hosszú láncon himbálózott a keményített blúza fölött, amely illendően nyakig be volt gombolva. A haját szorosan hátrafésülte és kontyba fogta össze.

– Természetesen nem – felelte Grace, és körbenézett.

A berendezés semleges volt, semmi sem emlékeztette az otthonára. Semmit sem talált ismerősnek, és ez elbizonytalanította, ugyanakkor épp ez a különbözőség volt az, amire vágyott. Meg tud majd felelni a kihívásnak, hogy itt, New Yorkban megtalálja az útját?

– Pontban este tízkor pedig kapuzárás – hangsúlyozta a recepció hölgy.

– Hogyne, természetesen – felelte Grace, és felvette a bőröndjét, hogy megmutathassák a szobáját.

A hölgy elindult, aztán hátrapillantott.

– Ugye Philadelphiába való, gyermekem?

Grace bólintott.

– Igen.

– Hallom – mondta a hölgy. – Minden dialektust felismerek, ezt itt idővel megtanulja az ember. Tennie kell majd azért, hogy megszabaduljon ettől a kiejtéstől. És arról is le kell szoknia, hogy orrhangon beszéljen.

Grace elvörösödött és haragra gerjedt. Mi köze ennek a nőnek ahhoz, hogy ő hogyan beszél? Úgy döntött, hogy nem válaszol. A hölgynek ráadásul még igaza is volt. Egy elhúzódó arcüreggyulladás óta Grace kiejtése már nem volt olyan tiszta, mint korábban. Időnként az iskolatársnői is cukkolták azzal, hogy úgy beszél, mint egy beképzelt királynő.

– Itt is vagyunk. – A hölgy kinyitott egy ajtót. – Parancsoljon!

A szoba berendezése egyszerű volt, de rendes: ágy, szekrény, íróasztal, szőnyeg, mintás függönyök és komód.

– Férfiak közül itt szükség esetén csak orvosokat, villanyszerelőket, vízvezeték-szerelőket és más iparosokat tűrünk meg. Időnként az előcsarnokban kisebb ünnepséget tartunk, ott urak is megjelenhetnek, de előzetesen le kell adniuk a nevüket. Minden szabályszegést kötele-

sek vagyunk jelenteni és megtorolni. Kérem, ezt tartsa észben!

– Úgy lesz – mondta Grace kedvesen, és biccentett a hölgynek, aki végre magára hagyta, ő pedig megnézte, mennyi az idő.

Fél hat volt. Egy óra múlva találkozik George bácsival. Addig még felfrissítheti magát, és egy kicsit pihenni is akart, mielőtt eltöltené az új élete első estéjét New Yorkban.

3. FEJEZET

Grace időben elhagyta a Barbizont, és először állt este egyedül egy New York-i utcán, látványos házsorok között, készen arra, hogy belevágjon az új életébe. Végtelenül boldoggá tette, hogy a szülei elengedték. Egyszeriben egészen felnőttnek érezte magát, pedig majd csak három hónap múlva, november tizenkettedikén tölti be a tizennyolcadik életévét. Ebben a pillanatban minden egyszerűnek és vonzónak tűnt a szemében. Végre megérkezett New Yorkba, a sokat ígérő, csupa élet nagyvárosba. Lenyűgözve sétálgatott az üzletekkel teli utcákon, egy-egy kirakat előtt megállt, hogy megcsodálja az új kalapokat és cipőket, az új ruhákat és kabátokat. Hatalmas fényreklámok hívták fel magukra a figyelmet. A levegőt finom morajlás töltötte meg, a járókelők hangjai. Egyedül csak kevesen voltak úton, sokan kettesben, hármasban vagy még többben tartottak egy moziba vagy vacsorázni.

Autók dudáltak, emberek kiáltottak taxiért, nevettek, üdvözölték egymást, vagy éppen búcsúzkodtak. Üzletek és éttermek sorakoztak egymás mellett, az utcákon állandó volt a nyüzsgés, és mindez teljesen elbűvölte Grace-t. Egészen belemerült a nézelődésbe, szinte észre sem vette, hogy az üzletek és az éttermek megritkultak. Egy csendesebb környékre ért.

Visszament néhány lépést, és körbenézett. Az utcát nem találta ismerősnek. Aztán meglátott egy utcatáblát: az Első sugárúton volt, de ez semmit sem mondott neki, és minél tovább ment, annál erősebb lett az érzése, hogy eltévedt. Egy idő után megfordult. Hogy lehetett ilyen buta? Még csak térkép sincs nála.

Szerencsére még nem volt teljesen sötét, és bízott benne, hogy az utca nem a semmibe vezet. Úgy döntött, hogy megkérdez egy idősebb urat, aki éppen a kutyáját sétáltatta, de a férfi nem válaszolt. Grace-t meglepte az öregúr viselkedése, és arra gondolt, hogy a nagyvárosiak talán nem állnak szóba idegenekkel.

Mérges lett önmagára. Miért nem nézett utána, mielőtt elindult, hogy hol van pontosan az az étterem? George bácsi ráadásul el is mondta, hogy a Barbizon szomszédságában található. Ő viszont legalább két mérföldnyire eljött onnan, és egyszeriben már egyáltalán nem érezte felnőttnek magát, csak nagyon butának és tapasztalatlannak.

Grace megállt, újra körbenézett, és fülelt, hogy hall-e valahonnan zajokat, de nem hallott. Csak időnként hajtott el mellette egy-egy autó. Minden mellékutcába benézett, azt remélve, hogy sikerül kiismernie magát. A távolban egyszer csak meglátott egy nagy, kivilágított reklámtáblát, amely a *Wrigley's Spearmint* rágógumit hirdette, és most már tudta, hogy végre jó helyen jár. Emlékezett erre a villogó reklámra, látta, amikor kijött a Barbizonból.

Kevéssel később újra a panziónál volt, és kis időre fejszóvalva megállt, hogy összeszedje magát. Aztán száz métert egyenesen ment tovább, ott előbb balra, majd pedig jobbra fordult be, ahogy George bácsi elmagyarázta neki, és most nem engedte, hogy a New York-i utcák pezsgő élete elterelje a figyelmét.

– Mikor van a meghallgatásod? – kérdezte a nagybácsi, miután üdvözölték egymást az étterem előtt, aztán pedig bementek és leültek.

– Holnapután – felelte Grace izgatottságtól csillogó szemmel. – Huszadikán. Már alig várom. Marie néni szólt néhány jó szót az érdekemben Mr. Diestelnél – tette hozzá.

Marie Magee, az édesanyja barátnője színésznő volt, és felhasználta a kapcsolatait, hogy Grace-t meghallgassák az American Academy of Dramatic Artsban, a híres ame-

rikai színiiskolában. Emil Diestel az igazgatótanács titkára volt, és Marie néni egyenesen hozzá fordult, hogy segítsen Grace-nek. Diestel közölte, hogy a beiratkozási lista mostanra betelt, és idén már a következő Eleonora Duse sem kapna már helyet.

– Szerencséd van – mondta George. – Marie valószínűleg olyan erős nyomást gyakorolt szegény Diestelre, hogy nem tehetett mást, igent kellett mondania. „Könyörüljön meg azon a szegény gyereken, Mr. Diestel!”

George mindkét karját az égnek emelte, és a szemét forgatta. Grace elnevette magát.

– Nem! Szerintem elárulta, hogy te vagy a nagybátyám, a híres Pulitzer-díjas újságíró és színpadi szerző. Ez is szerepet játszhatott. Marie néni mindenesetre azt mondta, hogy ő mindent bevetett. Én pedig holnapután végre megmutathatom, hogy mit tudok. Alig várom, hogy elmondhassam a mamának és a papának. Azt, hogy felvettek.

Grace olyan biztos volt a sikerében, hogy George elnevette magát.

– Az majd még kiderül – próbálta visszafogni az unokahúga lelkesedését. – Ne igyál előre a medve bőrére! Kapcsolatok ide vagy oda, végül a teljesítményed lesz a döntő, Gracie. Most pedig rendeljünk! Ez az első közös esténk New Yorkban, és ezt meg kell ünnepelnünk – mondta.

Odaintette a libériás pincért, aki megkérdezte, mit parancsolnak, és George, aki mindig otthon érezte magát

a felső osztály éttermeiben, egy üveg Dom Pérignont rendelt, és az étlapot kérte.

Grace körbenézett a pazarul berendezett helyiségben, amely magától értetődő eleganciát és színtiszta fényűzést árasztott. Vastag, sötét színű keleti szőnyegek tompították a lépteket, az osztóléces ablakokat bársonyfüggönyök keretezték, kis, kerek rokokó asztalok és kényelmes, mahagóni- és fekete kőrisfa székek csábítottak étkezésre. Amikor a pincér még pezsgőt is töltött a csillogó kristálypoharaikba, Grace végképp királynőnek érezte magát egy palotában. A terem közepén hatalmas, csillogó karos gyertyatartó lógott alá a mennyezetről, benne a számtalan gyertya csodásan visszafogott fényt árasztott. Egy nagy, feketére fényezett zongorán Chopin egyik gyönyörű darabját játszotta egy zongorista.

Grace hálásan a nagybátyjára mosolygott, George pedig megfogta a lány kezét.

– Hogy érzed magad?

– Nagyon izgatott vagyok – vallotta be Grace piruló arccal.

Egyszerű, sötétkék ruhát és gyöngyös fülbevalót viselt, amelytől zafírként csillogott a szeme. Nem festette ki magát, csak leheletnyi rózsaszín rúzszt tett fel. Valójában azt a sötétvöröset akarta használni, amelyet titokban vett New Yorkra, de a fejében megszólalt az édesanyja hangja: „A kevesebb több, Gracie.” Ezért aztán az illedelmes, nem feltűnő rózsaszín mellett döntött.

– Ezt elhiszem – mondta George, és jobban megnézte magának a keresztlányát, akit már jó ideje nem látott.

Grace szép lett. Szőke, egyenes haját félhosszan viselte, az alakján meglátszott, hogy mindig is sokat sportolt és balettórákat vett. Természetes kecsességgel és eleganciával mozgott, olyan fiatal nőként, aki tudja, még előtte van az élet, és szentül eltökélte, hogy megtalálja a maga útját a világban. George bízott benne, hogy ez sikerülni fog Grace-nek, és ő ennek érdekében minden tőle telhetőt meg is akart tenni. Az öccsét is ezért beszélte rá, hogy engedje el a lányt a New York-i meghallgatásra. A többit pedig majd meglátják. George egyelőre örült annak, hogy az unokahúga elhagyta a szülői házat, amelynek a szigora és a merevsége aligha tett volna jót Grace fejlődésének és a művészi tehetségének.

George több higgadságot, humorérzéklet és toleranciát várt volna el az öccsétől, de nála ezen a téren állandó ellenállásba ütközött. Ő és John túlságosan különböztek egymástól, és egészen más életet éltek. Amíg John a kezével dolgozott, George a fejével, és nem is sikertelenül, különben 1926-ban nem kapott volna Pulitzer-díjat a *Craig's Wife* című darabjéért.

George el tudta képzelni, milyen nehéz lehetett Grace-nek a szüleivel. Ő egy érzékeny fiatal nő, akinek jó érzéke van a művészetekhez, a családjában azonban – az évek során George ennek sokszor volt a tanúja – a fekete bárány szerepét osztották rá. Soha senki nem próbált

közel kerülni hozzá. Egyszer elmesélte George-nak, hogy kisgyerekként órákat töltött egy faliszekrényben, amelybe a testvérei zárták be, és a családból ez senkinek sem tűnt fel.

– Senkinek sem hiányoztam – mondta Grace. – Ez mindig is így volt. Én már hozzászoktam ehhez, és amikor a mama megtalált, nagyon meglepődött azon, hogy nem sírtam a sötétben, hanem a babáimmal játszottam.

Gracie rám hasonlít, gondolta George egy kicsit büszkén. Neki nem voltak gyermekei, és januárban már a hatvanadik születésnapját ünnepelte. Soha nem házasodott azonban meg, és kezdettől fogva imádta a keresztlányát. Nem verte nagydobra, hogy a férfiakhoz vonzódik, de nem is csinált titkot belőle, a család pedig kénytelen-kelletlen elfogadta, hogy ő „más”.

Grace számára George egyszerűen csak George volt, akit szeretett. A nagybátyjának finom arcvonásai voltak, barna haját mindig hátrafésülve viselte, és az övénél barátságosabb, mélyre hatolóbb tekintetet elképzelni sem lehetett. Okos beszélgetőpartner volt, aki minden kérdésre tudta a választ, amit Grace a politikáról és a világ eseményeiről feltett. Az pedig mindennél többet jelentett a számára, hogy George komolyan vette őt, és soha nem nevette ki az álmait és az életről alkotott elképzeléseit.

Meghozták az étlapokat, és bár a gazdag kínálat a szarvasgombás májpestétomtól a madeiramártásos, párolt vajjal rizsszel körített bélszínen, a főtt vajbabbal és hasábbur-

gonyával felszolgált hátszínén át egészen az áfonyás rétesig terjedt, Grace – máris New York-i lányként, amint ezt George mosolyogva megállapította – csak egy vegyes salátát rendelt sült csirkemellel. Hozzá az ecetet és az olajat természetesen külön kérte. A Dom Pérignon ígéretesen gyöngyözött a kristálypoharakban, és koccintottak.

– Senkit sem ismerek, akivel szívesebben tölteném az első New York-i estémet – mondta Grace. – Nagy örömet okozol nekem, George bácsi. Nagyon hálás vagyok mindenért, amit értem tettél.

– Örülök, ha örülsz, Gracie. És egészen biztosan nem ez az utolsó közös esténk New Yorkban, ezt megígérem neked. – George előrehajolt. – Egy idős férfinak mindig jólesik, ha a többi férfi irigy rá.

– Irigyek rád? Miért? – kérdezte Grace értetlenkedően. A nagybátyja felnevetett.

– Mert egy asztalnál ülök az egész étterem legszebb ifjú hölgyével. Igyunk a jövőre! Rád, Gracie!